

Учителката Георгиева, която отпосле ми беше класна наставница погледна спочудване колежката си и пак последва въпрос?

– Кой ще ви издържа?

– Баща ми – в отговора ми се чувствувах пак същата несигурност.

Отново се спогледнаха двете учителки и този път размениха помежду си няколко думи, явно относно издръжката ни.

Действително, задачата, която предстоеше на моя баща будеше не само очудване, но и недоумение. Бежанец, останал бед дом и покъщнина, със съвсем скромни средства за препитание, той беше наел едно малко дюкянче за сладкарница на ул. Драгоман и голямата задача да издържа четири деца в училище.

Няколко дни преди записването ни, бяхме се събрали у дома, за да решим, кои от децата трябва да продължат учението си и кои да работят.

– Да спрем Надежда от училище – предложи баща ми.

– Как? Да живеем в София и да я оставим без образование? – обади се в моя защита майка ми.

Почна прегледа на децата: Христо е прекъсвал две години учението си – сега трябва да учи. Тома свършил VI клас в Битолската гимназия трябва да довърши средното си образование. Дончо е малък 3^а четвърто отделение. Тогава?

Тогава всички ще учим и ще работим, съгласихме се единодушно. Почна се учение и труд. Годишите от 1913 – 1918 бяха особено тежки за нашето семейство. Но същото време Христо учеше, работеше и пишеше. След свършване на учебните занятия, той тичаше заедно с девет-годишният Дончо из Софийските улици да продава вестници, а в края на учебната година, замнавахе с технически бригади в провинцията, от където се връщаше укрепнал физически и с подновени сили за новата учебна година.

В ТЕХНИЧЕСКОТО УЧИЛИЩЕ.

Много кукушанчета, след бягството ни от Кукуш се записаха в Техническото училище. Записа се Христо в строителния отдел. Той обичаше математиката и другите дисциплини, които бяха застъпени в това училище. Скоро обаче в него започна да се очертава повече склоността му към литературата. Учителят Климент Карагюлев, със своя метод на работа, подхранваше обичта му към литературното творчество. Христо се възхищаваше от него. Климент Карагюлев четеше пред своите ученици, с особена любов твори на руски, френски и наши класици и с това събуждаше и насърчаваше творческите способности на Христо, които се забелязваха у него още от ранното му детство.

Получил първите насоки от своя учител по литература, Христо продължаваше по нататък задълбочено да изучава съчиненията на класиците, особено на руските.

Не по-малко влияние върху него имаше и учителят по руски език – Дякович, който успя да създаде у Христо ~~не~~ ^{руската} любов не само към руски език но и към революционната поезия.

По същото време, той правеше и първите опити в литературното поле. Спомням си: един ден през пролетта на 1915 година Христо се върна от училище твърде развълнуван. Личеше, че беше се случило нещо по-особено и с него. Разказваше оживено за нещо писано във вестниците, за някакво разследване ~~в вестниците~~ ^{в вестниците} на учениците от класа и пр. Имаше някаква неясност,